

Anul 64

Seria II-a

Nr. 692

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri

29 martie 1961

8 pagini

15 bani

S-a deschis ședința Comitetului politic consultativ al țărilor Tratatului de la Varșovia

MOSCOVA 28 (Agerpres). — TASS transmite: La 28 martie s-a deschis la Moscova ședința Comitetului politic consultativ al țărilor Tratatului de la Varșovia.

U. R. S. S. 25 III 1961:

A fost lansată și s-a reîntors pe Pământ a 5-a navă cosmică

● GREUTATEA : 4695 KG. ● CIINELE „ZVIOZDOCIKA” A SUPORTAT CU BINE EXPERIENȚA. ● LA BORD SE AFLAU SISTEME DE TELEMETRIE ȘI TELEVIZIUNE, APARATAJ RADIOTEHNIC ȘI DE RADIOCOMUNICATIL ● NAVA-SATELIT A ATERIZAT, LA COMANDA, IN REGIUNEA STABILITA. ● AU FOST OBTINUTE NOI DATE ȘTIINȚIFICE VALOROASE.

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS transmite:

În conformitate cu planul lucrărilor pentru cercetarea spațiului cosmic, la 25 martie 1961 în Uniunea Sovietică a fost plasată pe o orbită în jurul Pământului cea de-a 5-a navă cosmică.

Telul principal al acestei lansări este perfecționarea continuă a construcției navei-satelit și a aparatelor instalate pe această navă, menite să asigure desfășurarea proceselor vitale ale omului în timpul zborului său în spațiul cosmic și al întoarcerii sale pe Pământ.

Nava-satelit s-a deplasat pe o orbită apropiată de cea stabilită prin calcul: perioada de revoluție a fost de 88,42 minute, înălțimea perigeului de 178,1 km., înălțimea apogeeului de 247 km. de la suprafața Pământului, iar înclinația orbitei față de planul ecuatorului este de 64 grade 54'.

Greutatea navei-satelit este de 4.695 kg. (în afară de greutatea ultimei trepte a rachetei purtătoare).

Pe nava-satelit a fost instalată o cabină cu un animal de experiență — ciinele „Zviozdocika” — și cu alte organisme vii, sisteme telemetric și de televiziune, aparat radiotehnic pentru măsurători asupra traiectoriei și aparat de radiocomunicații.

Aparatura de bord a navei a funcționat normal în timpul zborului.

După îndeplinirea programului de cercetări prevăzut, în urma unei comenzi, nava-satelit a coborât în aceeași zi cu succes de pe orbita în jurul Pământului și a aterizat în regiunea stabilită.

Cercetarea preliminară a navei aterizate a demonstrat că starea animalului de experiență este normală.

În urma lansării celei de-a 5-a nave-satelit sovietice și a întoarcerii cu succes a acesteia de pe orbită, au fost obținute un mare număr de date valoroase atât despre funcționarea navei și a aparatelor de pe navă, cât și despre influența condițiilor de zbor asupra organismelor vii.

În prezent aceste date sînt studiate și prelucrate. Organismele vii, care s-au aflat în navă, sînt puse sub observație.

PRIMĂVARA

Foto: I. Ioanș

Intrecerea socialistă în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România se desfășoară cu elan în întreaga țară.

Ziarele publică zilnic știri despre felul în care diverse colective de muncă înțeleg să îmbunătățească calitatea produselor și să lupte pentru economii.

Colectivul de muncă al Întreprinderii miniere Bocșa, regiunea Banat, angajându-se să dea furnaliștilor minereu mai mult, mai bun și mai ieftin, a luat o serie de măsuri tehnico-organizatorice care să permită obținerea unor noi realizări în cadrul întrecerii în cinstea glorioasei aniversări a partidului. În prezent ei muncesc cu însuflețire pentru a îmbunătăți calitatea producției prin creșterea conținutului planificat de metal care va duce la un spor de 3.100 tone metal. Pentru a veni în sprijinul furnaliștilor din Reșița, muncitorii Întreprinderii Bocșa le vor livra minereu cu 46 la sută fier și cu o granulație de 15-30 mm.

Sufletul întrecerii a cuprins și oamenii muncii din agricultură, din gospodăriile agricole de stat, din stațiunile de mașini și tractoare, din gospodăriile agricole colective. În raionul Giurgiu, de pildă, ca de altfel în întreaga țară, mecanizatorii din S.M.T., muncitorii din G.A.S. și membrii celor 53 de gospodării colective desfășoară cu însuflețire întrecerea pentru executarea la timp optim și de calitate superioară a lucrărilor agricole de primăvară, care vor contribui la obținerea unor producții sporite la hectar.

În adunarea care a avut loc de curînd în satul Tătaru, comuna Comana, raionul Negru Vodă, membrii gospodăriei agricole colective „Albina” și-au luat angajamentul, printre altele, ca în acest an să dea pășească cu 400 kg. boabe producția la hectar din anul trecut a porumbului, cu 2.600 kg. cea a sfeclei de zahăr și cu aproape 800 kg. cea

CARNET DE ÎNTECERE

de cartofi, să dezvolte sectorul zootehnic astfel încît la sfîrșitul anului încărcătura la 100 hectare să crească cu 6,67 bovine, 18,8 porcine și cu peste 13 ovine. Angajamentele mai prevăd producțiile care urmează să se obțină în sectorul zootehnic, cantitățile de produse ce vor fi valorificate prin contractări cu statul și altele. Colectiviștii de la „Albina” au lansat apoi o chemare la întrecere către toate gospodăriile colective din raionul Negru Vodă, precum și celor din Olțina (Alexandria), Sinoe, Fintinele, Mihai Viteazu (Istria), Topalu, Topologu (Hirșova) și Medgidia. O asemenea chemare au lansat și colectiviștii din Valea Roșie, raionul Oltenița, către membrii G.A.C. „Olga Bancic” din comuna Radovanu, colectiviștii din Comloșul Mare, regiunea Banat, către cei din Bulgăruș, Lovrin, Variaș, Lenauheim, Biled și Jecea Mare.

Activitățile culturale îi revin sarcini deosebit de importante în sprijinirea întrecerii socialiste ce cuprinde masele largi de oameni ai muncii de pe ogoare. Organizarea, pe marginea întrecerii, a unor manifestări culturale vii, variate, bogate în conținut — iată sarcina de căpetenie a așezămintelor de cultură de la sate.

Consiliul de conducere al căminului cultural din comuna Mătăsaru, raionul Găești, regiunea Argeș, desfășoară o muncă cultural-artistică intensă în sprijinul întrecerii socialiste, popularizează cifrele de plan și angajamentele întregului colectiv. În acest scop sînt folosite agitația vizuală — panouri speciale, articole la gazeta de perete etc., consfătuirile organizate la căminul cultural, serile culturale, serile de întrebări și răspunsuri etc. Urmărirea rezultatelor întrecerii, publicitatea în jurul ei, evidențierea

frunțașilor, criticarea celor rămași în urmă, constituie, de asemenea, una din susținutele preocupării ale căminului.

Un procedeu interesant folosesc activiștii culturali din comuna Urleasca, raionul Brăila. În fiecare seară, la căminul cultural de aci se ține un jurnal vorbit. Acesta dă posibilitatea înfățișării a tot ce s-a întîmplat în comună într-o zi. Se arată în care sectoare s-a muncit mai bine sau mai slab, cine sînt frunțașii și ce trebuie să facă ceilalți pentru a se ridica la nivelul lor. În alte părți se folosesc, cu bune rezultate, gazetele de perete, emisiunile locale de la stația de radioamplificare și altele.

Numeroase brigăzi artistice de agitație și-au întocmit programe scurte, operative, axate în întregime pe problema calității lucrărilor agricole.

Propaganda agrotehnică prin conferințe contribuie cu prisosință la folosirea celor mai bune metode de lucru a pămîntului. Astfel, în comuna Siriu, regiunea Dobrogea, în cadrul cercurilor de citit se duc dezbateri interesante pe marginea unor broșuri ca, de pildă, „Lucrările solului și aplicarea îngrășămintelor în viticultură”, „Hrănirea și îngrijirea vacilor”, „Prevenirea și combaterea principalelor boli la porcine” și altele. În unele comune din raionul Sibiu se alcătuiesc planuri de lectură individuale pentru brigadierii, pentru președintele colectivei, pentru colectiviști, în funcție de munca fiecăruia.

Munca culturală nu trebuie să slăbească în perioada muncilor agricole intense, ci să-și adapteze metodele la condițiile noii perioade, în așa fel încît să fie cât mai utilă oamenilor, să-i sprijine în îndeplinirea în condiții cât mai bune a sarcinilor pe care le au,

Vă PREZENTĂM: **CĂMINUL CULTURAL din NAIPU**

Se înserează. Dinspre cîmpurile întinse, cu culori nedeslușite, veneau spre sat grupuri de colectiviști. Unii, ajunși în fața sediului gospodăriei colective, mai zăboveau, vorbind mai ales despre lucrările de-a doua zi. Ion Draqnea, un om nu prea înalt, cu fața rotundă, cu ochii mari, strălucitori, întirziase puțin pe cîmp. A tăiat-o peste cele câteva tarlale și a ieșit drept la colectivă. Părea tare grăbit. Schimbă doar câteva vorbe și dădu să plece.

— Incotro, mă Ioane? — îl întrebă cineva.

— Ia, mă reped puțin pe-acasă și p-ormă trec pe la cămin — răspuse el. — Cică citește tovarășa bibliotecară dintr-o broșură despre păstrarea apei în sol. Și cum noi trebuie să facem mai multe discuii, e bine să vedem ce spune și agrotehnica.

— Și noi tot într-acolo mergem — interveni colectivistul Ion Mocanu. — Am aflat azi dimineață, de la tovarășul Dumitrache, directorul căminului, care a trecut pe la noi, la cîmp. Cred c-a venit și pentru brigadă.

Nu mai trecu mult timp și toți o apucară pe uliță în jos, spre căminul cultural. Cînd ajunseră, sala era de-acum plină. Lectura broșurii n-a durat decît o jumătate de oră, dar cu toții au înțeles și mai bine rostul lucrărilor pentru reținerea apei în sol. Din exemplele date în broșură au aflat ce spor de producție pot obține și ei prin grăpări și discuii repetate, executate la timp și de bună calitate.

Mereu în actualitate

este lozinca sub care activiștii culturali din Naipu își desfășoară întreaga lor muncă. Fiecare manifestare culturală reflectă actualitatea din comună, sprijină realizarea sarcinilor ce stau în fața colectivităților din Naipu. Astfel, o contribuție destul de mare aduce căminul cultural la întărirea economico-organizatorică a gospodăriei colective prin inițierea unor acțiuni interesante, variate și bogate în conținut.

Colectivul de conferențieri, reorganizat la începutul anului, a asigurat conferințele vii pe teme agrotehnice. Iată titlurile cîtorva: „Importanța folosirii îngrășămintelor chimice”, „Îngrijirea culturilor de toamnă”, „Principalele boli la animale și combaterea lor” etc. Aceste conferințe au îmbogățit simțitor cunoștințele agrotehnice ale colectivităților arătîndu-le în mod concret cum trebuie să muncească pentru a obține recolte tot mai mari.

Problema organizării muncii în brigăzi și echipe a fost larg dezbătută de colectiviști. Cu același interes au privit această problemă și inimosii activiști culturali din Naipu. Mai întîi, la cămin, s-a ținut conferința: „Retribuția muncii și organizarea muncii în G.A.C.”. Apoi, o reușită seară de întrebări și răspunsuri pe aceeași temă. Biblioteca a organizat serii de lecturi din diferite broșuri, înfățișînd experiența cîtorva gospodăriei colective fruntașe din țară și a popularizat cărțile legate de această problemă. Efectul acestor manifestări s-a observat încă din primele zile ale campaniei agricole de primăvară în munca tuturor

echipelor gospodăriei. Datorită bunei organizări a muncii, gospodăria colectivă a terminat cu câteva zile mai devreme însămințările culturilor din epoca întîia.

În dorința de a veni și mai mult în sprijinul colectivităților, activiștii culturali au inițiat o interesantă acțiune: „Călătorie pe harta regiunii”. Inițiativa aceasta a fost primită cu mult interes, colectivitățile aflînd, prin intermediul călătoriilor imaginare pe harta regiunii, lucruri deosebit de prețioase din bogata experiență a celor mai bune gospodării din regiunea București. Este demnă de subliniat tematica acestor călătorii. De pildă, cu prilejul unei asemenea călătorii, au fost prezentate metodele și realizările cîtorva gospodăriei colective privind dezvoltarea creșterii animalelor. Altă dată, colectivitățile din Naipu, au cunoscut pe cei mai buni brigadieri de cîmp din regiune. Pe la începutul lunii februarie a fost organizată una din cele mai reușite călătorii. Pe harta regiunii, aninată într-un perete, au apărut trei stele roșii în dreptul comunelor: Căzănești, Ceacu și Valea Roșie. Trei comune, trei gospodării milionare. Expunerile făcute, însoțite de numeroase date, au înfățișat experiența înaintată a acestor gospodării milionare în obținerea unor recolte mari la hectar, în dezvoltarea ramurilor aducătoare de mari venituri.

La îndemnul comitetului comunal de partid, această călătorie a fost urmată de o vizită la una din aceste gospodării și anume la colectivă din Valea Roșie. Peste 50 de colectiviști din Naipu au văzut de data aceasta cu ochii lor frumoasele realizări ale celor din Valea Roșie, au discutat îndelung despre o mulțime de probleme referitoare la întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective. Cu acest prilej au aflat și cum au reușit colectivitățile din Valea Roșie să construiască grajduri bune și ieftine.

Întorși acasă au povestit tuturor despre cele văzute și au început să folosească în munca lor metodele colectivităților din Valea Roșie. Gospodăria colectivă din Naipu are în plan construirea a șase grajduri pentru vite, trei pătule, o magazie de cereale și o maternitate de scroafe. Folosind experiența colectivităților din Valea Roșie, s-au organizat și în Naipu o brigadă de construcții, o cărămidărie proprie și s-a prevăzut folosirea în mare măsură a materialelor locale. În felul acesta colectivitățile din Naipu vor economisi câteva sute de mii de lei și vor realiza construcțiile într-un timp și mai scurt.

Activitate zilnică, multilaterală

În Naipu s-a înpămîntenit obiceiul ca în fiecare zi, la cămin, să se organizeze cite o manifestare culturală. La începutul fiecărei săptămîni, în

Seară de lectură. Biblioteca Niculina Urziceanu, citind colectivităților din broșura „Lucrări pentru păstrarea apei în sol”.

locurile cele mai frecventate este așezat programul de activitate săptămînală. Astfel, colectivitățile știu din vreme ce anume manifestări culturale vor avea loc în fiecare zi la căminul lor. Consiliul de conducere se preocupă îndeaproape ca programele să aibă un conținut cât mai bogat, mai variat, mai atrăgător. Am spicuit la întîmplare citeva acțiuni culturale din ultimele programe. În fiecare luni se ține informarea politică asupra celor mai importante evenimente internaționale.

Săptămînal are loc „Joi tineretului”. Un accent deosebit se pune pe educarea comunistă a tinerilor colectivități. În colaborare cu organizația U.T.M., în afara conferințelor ținute pe această temă, căminul organizează interesante simpozioane literare, serii de discuții axate pe probleme de producție. Atraktivă a fost seara de discuție intitulată: „Cum poate contribui tineretul din comuna noastră la construcțiile ce se efectuează în G.A.C.”. Tot în cadrul acestor „Joi ale tineretului” se organizează concursuri pe probleme științifice. Rubrica „Știați că...” prezintă noutățile științifice din lumea întreagă, iar „Călătoriile pe glob” înarmează tinerii cu bogate noțiuni geografice și istorice.

Un loc important în aceste programe săptămînale îl ocupă conferințele de popularizare a științei. În ultimul timp au fost prezentate conferințele: „Despre fenomenele cerești”, „Structura internă și proprietățile fizice ale pămîntului”, „Despre cutremure și vulcani” etc. De curînd s-a deschis, în cadrul căminului, expoziția „Apariția vieții pe pămînt”, care cuprinde un număr de 15 planșe. Miercuri, 22 martie, colectivitățile au ascultat interesanta conferință: „Epocalele succese ale științei sovietice și zborul omului în Cosmos”. După conferință au fost puse la îndemina participanților numeroase reviste și ziare cuprinzînd un bogat material documentar.

În perioada aceasta, a muncilor agricole de primăvară, căminul și-a intensificat activitatea pentru a populariza

alții, sînt totodată și cei mai activi participanți la discuțiile ce urmează după lectura fiecărei broșuri.

Nu e duminică în care să nu fie o seară culturală axată tot pe problemele specifice ale comunei. De obicei, în această zi, își dau mai mult contribuția formațiile de dans, cor, brigada artistică de așezare și echipa de teatru. Brigada artistică pregătește de fiecare dată scurte programe, consemnînd faptele cele mai semnificative din cursul unei săptămîni.

E suficient să mai amintim că de trei ori pe săptămîină: marțea, joi și sîmbăta, colectivitățile din Naipu vizionează, la cinematograful sătesc, documentare, jurnale agricole și filme artistice. Și în această privință căminul cultural a avut o frumoasă inițiativă: colectivitățile fruntașe primesc invitații speciale și de onoare. E încă un semn al prețurii muncii celor mai buni dintre cei buni.

OVIDIU MARALOIU

„Ce propuneți pentru îmbunătățirea muncii culturale?”

În dorința de a desfășura o activitate culturală zilnică, multilaterală, bogată în conținut, consiliul de conducere al căminului a organizat, zilele trecute, o largă consultare a colectivităților pe tema: „Ce propuneți pentru îmbunătățirea muncii culturale?” Cu acest prilej, numeroși colectivități au făcut prețioase propuneri, dintre care vă prezentăm cîteva:

● Organizarea „Jurnalului agricol vorbit” care să prezinte felul cum se desfășoară muncile agricole de primăvară în gospodăria colectivă. Inginerul agronom al gospodăriei să dea îndrumări practice privind lucrările agricole la zi, să recomande metodele agrotehnice ce trebuie folosite pentru ca aceste lucrări să fie de cit mai bună calitate.

● Gazeta de perete să publice în permanență articole referitoare la munca brigăzilor de cîmp, să întîmpeze rubrica „Față-n față” în cadrul căreia să fie publicate fotografiile colectivităților fruntași și caricaturile codașilor.

● Formația de teatru să dea spectacole mai multe și mai ales cu piese care să trateze problema întăririi economico-organizatorice a gospodăriilor agricole colective.

● Concursul „Cine știe, câștigă” să fie permanentizat și axat în special pe problema popularizării metodelor agrotehnice înaintate care asigură o sporire simțitoare a producției la hectar.

● Să se organizeze o seară de întrebări și răspunsuri pe tema: „Dezvoltarea creșterii animalelor și ridicarea calificării îngrijitorilor de vite”.

● Lărgirea colectivului de conferențieri prin antrenarea în această muncă a celor mai buni colectivități. Conferințele să cuprindă mai multe exemple din munca și viața oamenilor din comună. Să se țină mai multe conferințe cu teme educative.

● Să fie invitată o brigadă științifică raională care să vorbească despre realizările colhoznicilor din Uniunea Sovietică, să răspundă la o serie de întrebări privind zborul omului în Cosmos, formarea pămîntului etc.

● Biblioteca comunală să fie înzestrată cu mai multe cărți agrotehnice și tovarășa bibliotecară să organizeze întîlniri cu cei mai buni cititori care să vorbească despre învățămîntele pe care le-au tras ei din cărți pentru munca și viața de zi cu zi.

● Consiliul de conducere să se preocupe mai mult de organizarea unor competiții sportive și în general de activitatea sportivă. Căminul să procure din fondurile sale cîteva table de șah și să inițieze concursuri.

● În cadrul informărilor politice ce se țin săptămînal la cămin să se vorbească și despre viața grea, plină de mizerie a țărănilor din țările capitaliste.

Aceste interesante propuneri, precum și altele, neconsemnate aici, au fost studiate de membrii consiliului de conducere și incluse în planul de muncă al căminului. Ele vor fi traduse în viață, îmbogățînd manifestările organizate la cămin și vor face ca activitatea culturală să contribuie în măsură și mai mare la continua dezvoltare a gospodăriei agricole colective din Naipu.

Expoziția „Apariția vieții pe pămînt” este vizitată zilnic de numeroși colectivități. În clișeu: vizitatori ascultînd explicațiile date de prof. Nicolae Căpășin.

Colectiviștii din Sintana au un fel al lor de a-ți povesti despre muncă și bogăție. „Milioamele, arată ei de la bun început, nu pică de sus și nici nu răsar ca ciupercile după ploaie. Drumuș către bunăstare nu-i numai ca-n palmă. Poate avea și hopuri. Și al nost' a fost când mai neted, când cu hopuri. Da' le-am trecut. Am pus cu toții umărul și mintea. Și-apoi, am privit ceva mai departe decât ne cuprinde ograda personală”.

Te invită apoi să le vezi „averea”. Tuturor celor care li vizitează, și trebuie spus că nu sînt puțini, le arată la fața locului, ce și cum au făcut ca să ajungă acum la 10 milioane fond de bază și la un venit bănesc de aproape 8 milioane.

De 11 ani, adică de la înființarea gospodăriei, tovarășul Gheorghe Goina este președinte. Adunarea generală — la început erau cu totul 35 de familii — l-a ales, cunoscîndu-i dragostea pentru tot ce-i nou, înaintat, hărnicia și priceperea, dorința fierbinte de a face aici, la Sintana, o gospodărie colectivă bogată, cu oameni fericiți, așa cum văzuse în colhozurile pe care le vizitase în Uniunea Sovietică.

Iată-l acum, după 11 ani, pe comunistul Gheorghe Goina la volanul „Pobedei”. Să nu vă fie cu mirare. Gospodăria are, pe lângă cele 6 camioane și o „Pobedă”. Apasă pe accelerator și mașina zvîcnește, așternîndu-se la drum, ascultînd cuminte de comenziile președintelui. „Să începem cu fermele de animale. Îndată sîntem acolo”. Apoi își îndreaptă privirea de-a lungul drumului spre marginea comunei. La ce s-o fi gîndind oare președintele? Poate la vremea cînd a-aveau nici mașină mică, nici camioane, nici ferme de animale? Cînd totuși a-vea gospodăria sa trecea decât pe-nea peste 32.000 lei? Sau poate la aceste clipe își amintește de adunările generale din primii ani de la înființare, cînd o mîină de comuniști propuneau, spre binele tuturor, să se înființeze și alte ramuri de producție. „Să cumpărăm animale, să dezvoltăm și să întărim avutul obștesc...” Cînd unii nu pricepeau, ori se făceau că nu pricep; cînd la alții mai răbunecău rămășițe ale individualismului. „Cail, mai întâi cail cu care muncim, spuneau aceștia atunci. Vacile prăpădesc furajele. S-o lăsăm mai domol cu fermele. Am fost destul slugi la bogătanii, nu ne-om mai băga și la vite”. Au fost discuții aprinse, dar a biruit pînă la urmă adevărul. A biruit pentru că membrii de partid au demonstrat că numai dezvoltînd și alte ramuri de producție și în primul rînd creșterea animalelor, se va putea asigura pe deplin o viață îmbelșugată tuturor.

Sînt astăzi mulți colectiviști care în repetate rânduri din cele învătate atunci de la comuniști. „Producția vegetală, fără participarea creșterii animalelor, este irațională, asta s-o știe oricine. Irrațională și neeconomică. Vitele consumă în mod economic, cam a treia parte din producția vegetală, printre care: pleava, paie, coceni, borhoturile și alte reziduri care altminteri s-ar prăpădi în zadar. Asta-L...” Și nu numai atât. Oamenii au învățat să facă calcule cu privire la o altă importanță latură a problemei. „Fiecare tonă de gunoi de grajd băgat în pămînt poate aduce un spor de cel puțin 100 kg. cereale la hectar. 10 vagoane de gunoi înseamnă 10 tone de cereale mai mult”. Sînt aceiași oameni care cu cîțiva ani în urmă își frămîntau mințile să înțelegă rostul propunerilor făcute de comuniști asupra dezvoltării fermelor de animale, aceiași, care astăzi sînt în stare să înădeverate prelegeri despre însemnătatea sectorului zootehnic. „Avem acum — spun ei cu mîndrie — peste 6.000 capete de animale, o fermă cu 216 vaci cu lapte. Sectorul zootehnic ne-a adus anul trecut un venit de peste 1.880.000 lei; am livrat statului pe bază de contract 1.100 capete de porci care ne-au adus un milion de lei. Alți 1.700 sînt puși acum la îngrășat”.

Dezvoltarea creșterii animalelor și înființarea altor ramuri de producție cum ar fi grădinăritul, pomicultura, pepinierea pomicolă, școala de vită, atelierelor, diferitele instalații au făcut ca un mare număr de brațe de muncă să fie o-

cupate în tot cursul anului. Și demonstrațiile încep din nou în mod științific și practic: „In condițiile dezvoltării a olt mai multe ramuri de producție, pe lângă faptul că se ajunge la o sporire tot mai mare a veniturilor, va face să dispară treptat și caracterul sezonier al muncii în gospodărie”. Subliniază „caracterul sezonier” într-un fel amuzant și în asta deslușești adîncă transformare petrecută în conștiința lor, transformare pe care Anton Heubergher, Petre Dobre, Ana Purtaș și alți fruntași o explică simplu, în câteva cuvinte: „Ne-a învățat partidul că oamenii uniți și însuflețiți de același țel, pot să schimbe totul din temelii”.

Cei din Sintana au pornit, nu de mult, o adevărată ofensivă împotriva unuiu din cei mai temuți inamici: seceta. Primul pas: amenajarea unor instalații pentru irigarea culturilor care în perioada cînd nu-i prea sosește ploaie, au cel mai mult de suferit. Propunerea a fost făcută într-o discuție organizată din inițiativa comunistilor. „Irigația e lucru bun, da' de unde apă? — spuneau unii cu îndolală. Mureșul și Crișul sînt departe. E cu neputință să tragem apa pînă la noi”. Dar comunistii nu țîn consfătuiri și adunări de-a surda. „Săpăm fîntini, și tragem apa cu pompele. Am făcut doar atîtea lucruri care ni se păreau grele la început”. Hotărîrea a fost luată. Îndrăznește ca și altele, această propunere a mobilizat apoi și pe alții, entuziasmați de perspectiva irigațiilor. S-au săpat opt fîntini s-a amenajat terenul irigîndu-se o suprafață de 40 hectare cu porumb pentru boabe. Rezultatul a fost cel prevăzut de comuniști: peste 10.000 kg știuleți de pe fiecare hectar irigat. Pornind de la această izbindă, colectiviștii și-au propus pentru viitor să extindă irigarea culturilor și în deosebi a celei de porumb.

15 diplome se află așinate de pe reșii mai multor încăperi ale gospodăriei. 15 diplome care înseamnă tot atîtea aprecieri asupra rezultatelor obținute în sporirea producțiilor la diferite culturi, cît și asupra celor obținute în sectorul zootehnic. În 1959 gospodăria a ocupat locul doi pe țară la Concursul cultivatorilor de porumb. Anul trecut producția medie la grîu, cu tot timpul puțin prielnic, a fost de peste 2.300 kg. la hectar. cea de orz a depășit 2.600 kg., iar la porumb s-au obținut 5.080 kg. știuleți în medie la hectar. Este rezultatul unei activități care nu se desfășoară la întâmplare, ci după anumite reguli care au dus și duc neîncetat la creșterea bunăstării membrilor acestei gospodării fruntașe.

La începutul acestui an, cu prilejul adunării pentru darea de seamă a avut loc o scenă emoționantă. Un mare număr de colectiviști fruntași au fost premiați pentru modul exemplar cum și-au îndeplinit obligațiile și au depășit planul. Anton Heubergher, șeful brigăzii a doua, care a

Casa de odihnă a colectiviștilor, construită în frumoasa stațiune balneo-climaterică Moneasa

Maternitatea de scroafe a gospodăriei

obținut o producție medie de 7.273 kg. porumb știuleți la hectar, a primit un aparat de radio, Ludovic Olah la fel; Saveta Marcu, Petre Dobre, Ana Purtaș, Francisc Abfalder și Andrei Zimmermann cite un ceas de mîină „Moscova”, iar Ion Reinhold un stilou. Un număr de aproape 40 de fruntași au plecat într-o excursie, pe cheltuielile gospodăriei, la București. Gospodăria a distribuit anul trecut premii pentru fruntași în valoare de peste 168.000 lei. Este un fapt grăitor al prețurii muncii.

În 1959, cînd gospodăria ocupa locul doi pe țară la Concursul cultivatorilor de porumb, la București, în cadrul celui de al V-lea concurs al formațiilor artistice de amatori, brigada artistică de agitație obținea locul I pe țară. Să fie oare o coincidență întâmplătoare? Cîteva fapte vor demonstra că nu. Anul trecut în cadrul Festivalului „I. L. Caragiale” echipa de teatru a ajuns pînă la București.

Exemplele amintite vorbesc convingător despre strînsa legătură ce

există aici între activitatea cultural-artistică și producția. Peste 50 de colectiviști fac parte din formațiile de teatru, dans și cele două brigăzi artistice de agitație. Sub conducerea profesorului Ioan Iordăchescu, instructor și pasionat activist cultural, brigăzile artistice au prezentat multe programe nu numai la Sintana, ci și în alte comune, cum ar fi Sîntea Mare, Sepreus, Tipari și altele. Aproape nu există loc de muncă în gospodărie de care brigăzile să nu se fi ocupat, aducînd astfel o contribuție însemnată la consolidarea economică a gospodăriei, la sporirea producției, la formarea conștiinței socialiste a colectiviștilor.

Ridicarea nivelului profesional al colectiviștilor este de asemenea în atenția muncii culturale. Colțul roșu, reamenajat, dispune în prezent de peste 1.200 volume de cărți, iar în vîntămîntul agrozootehnic, sub conducerea harnicului inginer Ioan Coccon, a cuprins în această țarnă peste 150 de cursanți. Se desfășoară aici, la colțul roșu, o activitate multilaterală și, după cît se vede, rezultatele sînt la același nivel. Fruntași în activitatea cultural-artistică, fruntași în întărirea economică a gospodăriei și în producție.

Cele ce urmează dovedesc că hărnicii colectiviști din Sintana privesc tot mai departe. Planul gospodăriei pe 1961 ilustrează meșterea convingerii tuturor colectiviștilor că se poate obține și mai mult. De pildă, 3.500 kg. grîu și 6.700 kg. porumb în medie la hectar. Cum vor îndeplini ei aceste prevederi îndrăznețe? Prin lucrarea pămîntului în condiții agrotehnice superioare, prin fertilizarea solului și folosirea semințelor de mare productivitate. În acest caz gospodăria va livra statului pe bază de contract peste 3.000 de porci grași, iar producția de lapte va crește la 2.600 litri pe cap de vacă furajată. Se prevede la sfîrșitul anului un venit de aproape 9.500.000 lei și o creștere a valorii zilei-muncă la 40 lei.

Sutele de vizitatori, fie că sînt colectiviști din alte sate care vor să învețe din experiența celor din Sintana, fie că sînt întovărășiți, se întorc în satele lor cu multe învățăminte și cu sentimentul puterii muncii unite într-o gospodărie colectivă care merge pe calea dezvoltării multilaterale, continue.

CLEMENT MUNTEANU

Primăvară-nfloritoare

Foaie verde, lin pelin,
Greu mi-a fost copil străin
Cite lacrimi am vărsat,
Dunărea s-a-molburat.
M-au bătut ciocoi, hămînd —
Nu-mi dom rîndul blestemînd —
Și cîvări cu pietricele
Am umblat desculț pe ele
Și-am călcat din piatră-n piatră
N-am avut mamă și vatră.
Și-am călcat din loc în loc,
Fără tată și noroc,
Sufletu-mi ardea în foc.
Stejărele de la-torsură
Trecură anii, trecură,
Și au iornă și au bură,
Și-au venit frumoșii zori
Cu primăvară și flori.
Partidul, ne-nfrînt șoiman
Mi-a-mbrîncit ciocoi viclean
Care mult mi-a fost dușman.

Partidul, lumină-naltă,
Lupînd simțeam cum ne saltă —
Din săraci ca vai de noi,
Vezi-ne în wemuri noi.
Slugăream moșie lată
Și nu rîdeam niciodată
Că negru mi-o mai fost cîntu'
Cum e norul și pămîntul —
Noru-i negru de-ndesat
Eu am fost de supărat;
Pămîntu-i negru de tînd,
Cîntul meu n-avea lumină.
Dar oam cîntarea mea
Luminează ca și-o stea
Și i-o spun partidului
Iată rodul luptei lui:
Primăvară-nfloritoare
Cît lumea nepieritoare!

Auzită de ION SOCOL în comuna Vinju Mare, regiunea Oltenia.

Badea MIHAI LĂCĂȚIS

artistul...

Acum câțiva ani, la un concurs al artiștilor amatori, în fața unui juriu compus din compozitori, muzicieni, artiști dramatici și folcloriști, a apărut un bărbat scund, îndesat, cu o mustață neagră, bogată, îmbrăcat în pitorescul port al muntenilor de la Cîmpulung Moldova: ițari, cămașă cu „pui”, bondiță cu blană de dihor, curea lată bătută în fluturi și bețeală.

Omul pășea pe scenă cu naturalitatea cu care ar trece un plai pădurean; își dăduse pălăria pe ceafă și purta în mîna dreaptă o bită ciobănească încrustată.

Mihai Lăcătîș, așa îl cheamă pe muntean, s-a înclinat de câteva ori zîmbind, a ridicat bita la gură și a început a zice o doină de se clătina frunza pe copaci.

Juriul, sala, au încrăcniț cu ochii țintă la el.

Mihai Lăcătîș a făcut un gest scurt și bita s-a frînt în două. O bucată i-a căzut la picioare, iar cealaltă a început a împrăști buchete de sunete vesele, săltărețe, pline de înflorițuri, dînd glas unui minunat și îndrăcit joc muntenesc.

— V-am cîntat din țilincă și caval, cele mai vechi instrumente populare românești! — a zis cîntărețul înclinîndu-se.

Aplauzele sălii au fost niște adevărate explozii. Mihai Lăcătîș s-a înclinat din nou, și-a dres bita și pe urmă a cîntat, rînd pe rînd din frunză, din solz de pește, din fluier, din coajă de mesteacăn, cobză și tobă, evocînd văile și poienile munților din care venise, răsăritul lumii pe Pietrele Doamnei, șopotele Izvoarelui Alb și vuietul puternic al Morii Dracului, locuri prin care a trecut de atîtea ori cu turmele.

Sala l-a răsplătit pe cîntăreț cu tunete de aplauze și „bis”-uri, iar juriul l-a încununat cu laurii premiului I, ca pe un talentat artist, dar și ca pe un vrednic păstrător al artei populare.

★

Artistul popular Mihai Lăcătîș a fost păstor. Și-a petrecut tinerețea în munți, la stîni bogătanilor. Singurătatea pădurilor, viața amară, au adunat în el simțăminte pentru tîl. măcirea cărora cuvintele i se păreau prea palide, prea sărace. Mihai Lăcătîș simțea un îndemn nedeslușit să-și povestească amarul și nădejdiile în viers, un viers în care să răsune cetina și șuvoaiele ce se pornesc primăvara, tunetele furtunilor și susurul moale al ierburilor.

Și omul a dibuit, rînd pe rînd, glasul fluierului, șuierul frunzei și al coajei de mesteacăn, zumzetul cobzei...

Și într-o zi, cîntărețului i-a trecut prin minte ideea alcătuirii unui taraf de fluier construite astfel încît să se „acorde” la terță, ori la octavă (deși el nu știa ce înseamnă terță și octavă), cu care să cînte la hore și la petreceri „să nu uite oamenii mîndrețea cîntecelor noastre”.

„Orchestra de fluier?... Păi fluierul nu mai slujește decît ca piesă de muzeu!”, i-a ris în nas unul din dirigitorii de atunci ai Cîmpulungului, căruia venise să-i ceară nu știu ce aprobări.

Mihai Lăcătîș s-a întors în munți scîrbît, dar și îndrăjit. „Facem o școală de fluierași, aici”, a hotărît el și strungărași, băieții stînei, și ciobanii ceilalți, i-au devenit dintr-o dată elevi...

Asta se întimpla în anii războiului...

★

Dar anii au trecut. În țară rînduiele vechi se schimbaseră cu altele noi. Zărilor se luminaseră. Într-o bună zi, Mihai Lăcătîș s-a trezit invitat la o ședință culturală. A lăsat oile și a coborît în oraș.

— Vrem să-ți mărim și să-ți înzestram școala de fluierași. Ulte, îți dăm și un sediu: la căminul cultural.

Mihai Lăcătîș a simțit un fior de bucurie prin inimă. S-a înclinat:

— Vă mulțumesc de cinste! Minunat gînd ați avut!...

Și astfel, școala de muzică din munți a coborît în oraș. Director și profesor: Mihai Lăcătîș. Și, rînd pe rînd, școala s-a îmbogățit cu tot felul de instrumente, iar faima ei s-a împrăștiat în toată regiunea. Nenu-

mărate „promoții” de absolvenți ai acestui mic și original conservator, fluierași, buciumași, cobzari, frunzași, au dus și duc mai departe în timp frumusețea cîntecului popular, îmbogățindu-l și mlădiindu-l. Despre buciumașul Onisim Nisici, sau despre duetul de fluier acordat la octavă (Mihai Lăcătîș își construiește singur instrumentele), au auzit cele mai îndepărtate sate. Multe cîntece ale „școlii” au îmbogățit comora Institutului de folclor...

★

Era într-o după-amiază caldă de august. Școala de muzică a venit în ospeție la stîna întovărășitorilor din Capul Satului-Cîmpulung, la baciul Forminte, buciumaș vestit și el.

— Am venit să dăm un festival de fine de an... Adică mai bine zis, un examen. Am băieți foarte talentați. Iată-i: Mihai Corduneanu, Gheorghe Sabie, Mihai Hrițcu, Mircea Sfarghlu și alții. Ești de acord? — l-a întrebat Mihai Lăcătîș pe baci.

Baciul Forminte a dat din cap. A ridicat apoi buciumul spre tivitura de smarald a zărilor și i-a dat glas. În poiană s-au strîns și ceilalți ciobani cu turmele de mioare.

Mihai Lăcătîș a ridicat degetul numărînd tactul:

— Unu... doi... trei!

Și dintr-o dată, șapte fluier au prins a se involbura. Părea că peste munți răsare soarele sorbind roua. Părea că din cetiniș, vine filfiit ușor de paseri și că văzduhul se umple de mireasma finului cosit. În zare, Rarăul sclipea.

La un semn, peste murmurul fluierelor și al frunzelor a început să se toarcă întii lin, apoi tot mai tare glasul Valeriei — solista orchestrei — ca și cînd șipotele muntelui ar fi venit și ele să-și alăture glasul la cîntecul acela de tinerețe și bucurie...

Baciul Forminte simțea un nod în gîtle și o înrouare printre gene.

— Bine, măi băieți! Bine!... Cît privește examenul, cred, măi Mihai, că li se cade nota zece la toți. Pentru Valerica și pentru flăcăul Mihai Candrea, zece n-ajunge!... Cît despre festival, se împeptoșă baciul Forminte și tuși scurt și grav — eu... vă mulțumesc din inimă, și... mai poftiți!

...A fost unul din primele examene ale școlii de muzică a lui Mihai Lăcătîș. Dar cîte alte examene n-a mai dat de-atunci școala, la Cîmpulung, la Suceava, la Iași, la București și cîte diplome și premii nu-i cîntesc munca și succesele, ca și pe pasionatul cîntăreț și făuritor de instrumente, Mihai Lăcătîș, ajuns acum la vîrsta timpelor cărunte?...

DRAGOȘ VICOL

Gingășia florilor, farmecul naturii, frumusețea motivelor populare prind viață sub penelul tinerei Carmen Ionescu.

Desenatorul NICOLAE HILOȘI, făcînd o schiță pentru portretul lui Tudor Mindir, șef de echipă în brigada lequmicolă

NICOLAE HILOȘI: Colectivista Elena Badea — desen

JUSTIN NĂSTASE: Dumitra Neacșu, mulgătoare de vaci — gîis

Sighișoara este un oraș vechi, cu turnuri medievale, cu ziduri groase de cetate. Într-unul din aceste turnuri, un mecanism mișcă niște păpuși, care anunță invariabil ora, ziua, luna și anul în care ne aflăm. De sute de ani, din evul mediu, scurgerea timpului o arată ceasul cu păpuși din turn.

Oricît de ingenios ar fi însă acest mecanism, timpul nostru nu-l poate măsura. Ceasul n-a putut înregistra momentul cînd în orașul vechi au sosit proiectanții, apoi după ei constructorii și au înălțat un combinat modern de faianță și sticlă. Ceasul nu poate spune nimic cu privire la faptul că Sighișoara a devenit un oraș industrial.

Istoria multor întreprinderi noi începe cu „aici a fost înainte un cîmp”.

Aici, cu câțiva ani în urmă, a fost un cîmp — așa începe și istoria modernului combinat de faianță și sticlă, din Sighișoara. Combinatul cu clădiri sobre, cu geamuri mari luminoase, întins pe 30 ha., are și el un turn. Este turnul de amestec

EXPOZ
DE
COLTU

Un grup de țărani colecțiviști oprindu-se în fața tablourilor și schimbînd între ei impresii despre diferitele picturi, este o scenă care de mai mulți ani a devenit obișnuită în muzeele și expozițiile din orașele de pe întreg cuprinsul țării. Asemenea grupuri poți întîlni în București, la Muzeul de Artă Națională sau la Muzeul Simu, la Sibiu, la Muzeul Bruckenthal, la Cluj, la Craiova.

Dar iată că fotoqrful nostru a surprins de această dată, câțiva colecțiviști, membri ai gospodăriei „Grivița Roșie” din Bolintinul din Deal, vizionînd o expoziție de artă plastică chiar la ei acasă, la colțul roșu.

Intre pictorul Ion Pană, sculptorul Justin Năstase, desenatorii Constantin Baci și Nicolae Hiloși și colecțiviștii de la „Grivița Roșie” s-au leagat temeinice prietenii. În virtutea acestei prietenii, dar și ca un omagiu adus muncii colecțiviștilor care i-au inspirat, autorii au ținut ca portretele pe care le-au făcut să fie văzute în primul rînd de sătenii din partea locului.

Combinatul

al fabricii de sticlă. Deasupra lui strălucește steaua roșie. Aceasta este cu adevărat măsura timpului nostru.

Ce cadou să-ți fac?

În curînd pășești într-o viață nouă, te căsătorești cu cel drag. Oare ce cadou să-ți iau? O să te bucare cu siguranță un serviciu de masă, din faianță ivorie, pe margine cu o subțire dungă albastră. Sau mai bine să-ți iau un serviciu de bucătărie, să-l pui pe bufetul cel nou? Dacă ți-aș lua niște farfuri-oare cu desene nostime, reprezentînd copilași jucîndu-se, nuntașii ar face haz. Ce zici, ți-ar place să-ți servești musafirii dintr-un serviciu de țuică cu motive populare? Poate că ai vrea să-ți împodobești căminul cu bibelouri? O rînduică ce e gata să-și ia zborul, o dansatoare ce s-a născut parcă din spuma mării, un vas zvelt cu motive auri, ce frumos s-ar potrivi cu mobila de culoare deschisă, lustruită!

Prietenă, să știi, sînt într-o mare încurcătură. Dacă ar fi să-ți aleg cadoul din produsele fabricii de faianță — și tot despre ce ți-am vorbit se produce aici — ar trebui să aleg din cele 246 sortimente. Dar pînă una alta, pînă mă hotărîsc, îți voi povesti cum iau naștere, din nisip, feldspat, argilă, caolin, sodă și alte materiale, faianța și sticla, serviciile de masă, bibelourile, sticlele în care va fi vin sau untdelemn, sau borcanele în care gospodinele pun dulceața.

Sîntem în secția de mori. Aici se dozează după rețetă, se cîntăresc și se macină pe cale umedă diferitele substanțe care intră în compoziția faianței. Ceea ce rezultă din această operație se numește barbotină. Barbotina ajunge apoi în alte secții unde este supusă la diferitele operații. Filtrele-presă scot apă din ea, iar presele-vacuum, aerul. Turnătorii o toarnă în forme, strungarii o modelează cînd a ajuns să fie cum e plastilina. Cînd a luat formă de farfurii, vase sau bibelouri se glazurează și se pun în cuptoarele lungi — cuptoarele-tunel — unde temperatura atinge peste o mie de grade. În fazele ulterioare, la decorare, intervine munca artistică care cere lucrătorilor o mare îndeminare.

Îți spui probabil că în secția de mori sau în turnul de amestec al sticlei trebuie să fie tot timpul grai. Nu este însă așa. Instalații de

desprăfuire, exha-

rul ca el să fie. Crezi poate că din greu, cărînd șești. Totul a fost încît să ușureze. Mașini de ridicat benzi de transport și de zeci de mase sectii, după re, mate lele, s efortul fizic. Să semnalizare autor nului de amemunca pe care a sute de oameni. S cu ajutorul unor Tehnica cea mai vîntul ca să ape nilor, să le ușure

Bătălia pe

Cei ce dau viz plicate, cei ce le mai multe și ma nii. Sînt cei ce y tier al faianțarilor catarii blocurilor într-o vale frum

Intregul colecti ziasm la marea tatea produselor Sufletul, motorul

FL

Primăve
Fruntea
Cu scli
Semn a

Sub lur
Oamen:
Și-au u
Floare

urmă să fi des-
oziție la Bolintin
n act temerar,
te eșecului. Pe
nterestat așa ceva
ună de oameni
re trudeau din
moșia prințesei
e nici să des-
tchea nu aveau
și a căror să-
păzită de un
dic (un medic la
ne)? In peisajul
bolintinului, lângă
ani, căminul cul-
lioteca comunală
voluma, cinema-
lesc, dispensarul
casa de nașteri —
de la colțul roșu
trecească imagi-
comunei colecti-
ulți din cei care
pe vremuri pe
servit acum drept
chipurile lor pot
pe pinze și in
nteresele cu care e
u care tărani se
e fiecare tablou,
expoziția se bucură
sebit succes. Des-
ucru vorbesc căl-
aprecieri făcute
ori și faptul că in
ămîni expoziția a

La colțul roșu „modelele” au venit să se recunoască
in tablourile expuse!

fost vizionată de aproape
1.500 de oameni.
Vestea s-a dus și in co-
munele învecinate Poenari,
Bolintinul din Vale, Stoe-
nești și mulți vecini au or-
ganizat excursii care au avut
drept scop vizitarea expozi-
ției de la colțul roșu. Reu-
șita acestei manifestări —
care contribuie la formarea

gustului pentru artă, pentru
frumos, al colectivităților din
Bolintin — se vedește și in
hotărîrea pe care au luat-o
aceștia de a organiza o serie
de vizionări ale marilor ex-
poziții din București. Și col-
țul roșu de la q.a.c. „Grivița
Roșie” poate sta acum ca
mărturie a legăturii artei
noastre noi cu poporul.

VL. PANĂ

Iosif Aurel și Ilie Băluță, împreună
cu organizatorul grupei sindicale
Czako Geza au propus o inovație, a-
nume, o macara pentru înlocuirea
plăcilor la filtru-presă. Inovația a
fost acceptată și se află în curs de
realizare.

Se vede însă treaba că au fost
„gînd la gînd” cu alții, fiindcă la
cabinetul tehnic, numai în luna ia-
nuarie au venit șapte propuneri de
inovații. Cinci dintre autorii acestor
inovații sînt muncitori.

„Increderea pe care ne-au acor-
dat-o comunistii primindu-ne în
rîndurile candidaților de partid,
trebuie să o răsplătim dînd produse
de bună calitate”. Acesta a fost
gîndul candidaților de partid Nico-
lae Brîndușe, al lui Ioan Rusu și
mulții alții ca ei, mereu frunțași,
dînd totdeauna produse de calitate.
Utemista Ana Kovacs, fiică de co-
lectiviști din comuna Apold, s-a
gîndit că i-ar veni să intre în pî-
mînt de rușine dacă părinții sau cu-
noșcuții ei ar avea de adus obiectii
cu privire la produsele fabricii în
care lucrează. De aceea ea execută
cu multă grijă operația de retușare
și reușește să depășească cu mult
norma.

Toate aceste gînduri, aceste preo-
cupări pentru a păstra faima bună
a mărcii fabricii, s-au unit într-un
singur șuvoi, gîndirea întregului
colectiv, care desfășoară lupta pen-
tru calitate.

Directivele Comitetului Central al
Partidului Muncitoresc Român către
toate organele și organizațiile de
partid, sindicate, ale U.T.M. cu pri-
vire la criteriile principale ale în-
trecerii socialiste în cinstea aniversă-
rii a 40 de ani de la înființarea
Partidului Comunist din România au
găsit harnicul colectiv al combina-
tului în această pasionantă întrecere
pentru calitate. Studiind acest
însemnat document de partid ei au
văzut cit de deplin oglindește el
propriile lor năzuințe și ce ajutor
prețios în muncă reprezintă. Colecti-
vul a făcut cu prilejul acestui stu-
diu noi propuneri, și-a luat noi an-
gajamente pentru a îmbunătăți în-
continuu calitatea produselor, și a
micșora prețul de cost.

În planul de măsuri tehnico-orga-
nizatorice au fost prevăzute, de pîl-
dă, introducerea arderii produselor
în faza de biscuiț pe suport refrac-
tari speciali, dezvoltarea, în trimes-
trul IV a secției decor și alte mă-
suri care să ducă la îmbunătățirea
continuu a calității produselor.

Măsurile tehnico-organizatorice și
angajamentele luate în cadrul întrecerii
socialiste în cinstea aniversării
partidului nostru, oglindesc răspun-
derea pe care o simte întregul colec-
tiv pentru bunul renume al fabricii,

E. ABRAHAM

DRAG PARTID, ÎȚI MULȚUMIM!

Nesecate sînt izvoarele poeziei noa-
stre populare! Cu versul său de mare
prospețime și dulce mlădiere, cîntecul
rapsodului din popor însoțește toate
înnoirile care ne fac viața tot mai
frumoasă și mai îmbelșugată. Folclo-
rului nou îi place lumina. O caută, o
salută, o cîntă. Fiecare înfăptuire nouă
— pe imensul șantier care este țara
noastră — devine motiv de inspirație.
Toamă în aceasta constă bogăția iz-
vorului folcloric.

Sînt abia cîteva săptămîni de cînd
conducători de partid și de stat, în
frunte cu tovarășul Gheorghe Gheor-
ghiu Dej, au vizitat Valea Arge-
șului unde au examinat amplasa-
mentul și schema de amenajare ale
hidrocentralei (cu o producție an-
uală de 400 milioane k.W.h.) ce se
va construi acolo. Va fi ridicat
un baraj de 165 metri înălțime. Apele
regularizate prin lacul de acumulare
vor asigura irigarea unei suprafețe
agricole de circa 100.000 hectare. Lira
bardului popular nu putea să nu vi-
breze la aflarea acestui eveniment.
S-au infiripat stihuri închinare lumii
ce se va isca din ape și holderele mă-
noase ce vor tălăzui între canalele de
irigație.

Colindînd din om în om, îmbogățin-
du-se și șlefundu-se treptat, cîntecul
acesta s-a făcut solul profunde recu-
noștințe a oamenilor muncii față de
ziditorul vieții noi, partidul:

Argeșule, riu cu fală
Vom nălța hidrocentrală
Și dălbinele-ți senine
Le-om petrece prin turbine,
Ca să ne aducă-n sat
Lumină și trai bogat,
Să ne rostuiască-n case
Zile și noi luminoase,
Munca mai cu spor să fie
La noi în gospodărie,
Rodul mai îmbelșugat
Pe cîmpia fără hat.
Argeșule, riu de munte
Însoțit-ai veacuri multe
Și-apucat-ai vremuri grele
Peste dealuri și vilcele —
Dar acum, partidul nostru
Ți-a schimbat în bine roștu'
Și-o să spui pe unde line
Despre zilele senine,
Că s-o înălța cu fală
Încă o hidrocentrală
Peste creste să vestească
Izbinda muncitorească
Și să ducă peste grui
Cuvîntul partidului.

(Auzită de GEORGE BREAZU
în comuna Leordeni)

Creatorul de frumuseți folclorice nu
se mărginește la cadrul restrîns al lo-
cului natal. Aria de inspirație a versu-
lui său este amplă, coincide cu „țara
toată”:

Ș-apoi verde de mușcată,
Mă uitai prin țara toată
Și pe unde mă uitai
Numai bucurii aflai.
Văzui sondele lucrînd
Și pămîntul sfredelînd
Aur, negru să ne scoată
Să lumine țara toată.
Și prin munții cei înalți
Văzui codrii rămurăți
Brazi cu mindră cetiniță
Țării mele cunună.
Iar prin orașe umblind
Case noi văzui la rînd
Și văzui păduri de schele
Lîngă umeri de castele.
Și cîntînd apoi, prin sate
Alte lucruri minunate
Inima-mi înveselesc
Bucuria imi sporesc:
Holde-nține pină-n zare
Freamătă ca draga mare
Îmbiînd cu nouă pită

Rod de muncă înfrățită.
Case noi și masă plină
De bucate și lumină
Primitoare ne adastă
Cu mușcatele-n fereastră.

Bucuria, voia bună
Munca rodnică-ncunună
Munca, viața fericită
De-al nostru partid zidită.

(Auzită de CHIRA VERA în co-
muna Groși-Maramureș)

O temă dragă fecundului poet ano-
nim este gospodăria colectivă. El cîntă
munca unită cu patosul omului elibe-
rat de povara haturilor, slobod să se
miște pe cîmpul întins, care își atrage
dragostea tuturor, fiindcă este „al nos-
tru”. Și fiecare cîntec închinat muncii
laolaltă este o solie de mulțumire că-
tre partid:

Aruncai privirea-n jos
Mindru-i satul și frumos,
Aruncai privirea-n sus
Negura de ieri s-a dus.
Bolta sus e strop de rouă
Cum ni-i viața astăzi nouă,
Suffă vîntul printre brazi
Ferice ni-e viața azi
Și-o facem tot mai bogată
Cum partidul ne arată.
Ieri aveam cocioabe-n vatră
Azi case-nalte de piatră,
Ieri neștiutori de carte,
Azi școală cit o cetate.
Colectiva e izvor
Cei harnici trăiesc în spor,
Viața nouă ce-o avem
Drag partid, țî-o datorăm.

(Auzită de I. BRAGHEȘ în co-
muna Voila, raionul Făgăraș)

Poetul de astăzi își asumă și rolul
de continuator al doinitorului de
odinioară, dînd vechiului vers protes-
tatar un epilog luminos, o încheiere ce
consemnează izbînda binelui și a
dreptății. Așa s-a întîmplat și cu doina
„Mai mereu birși domnești”) (auzită
de Clement Constantin în comuna Iliu,
raionul Deva).

Dar de cînd la noi în sat
Colectivă am durat,
Lucrurile s-or schimbat:
Făurim o nouă viață
Cum partidul ne învață —
Rodul muncii să sporească
Colectiva să-nflorească.

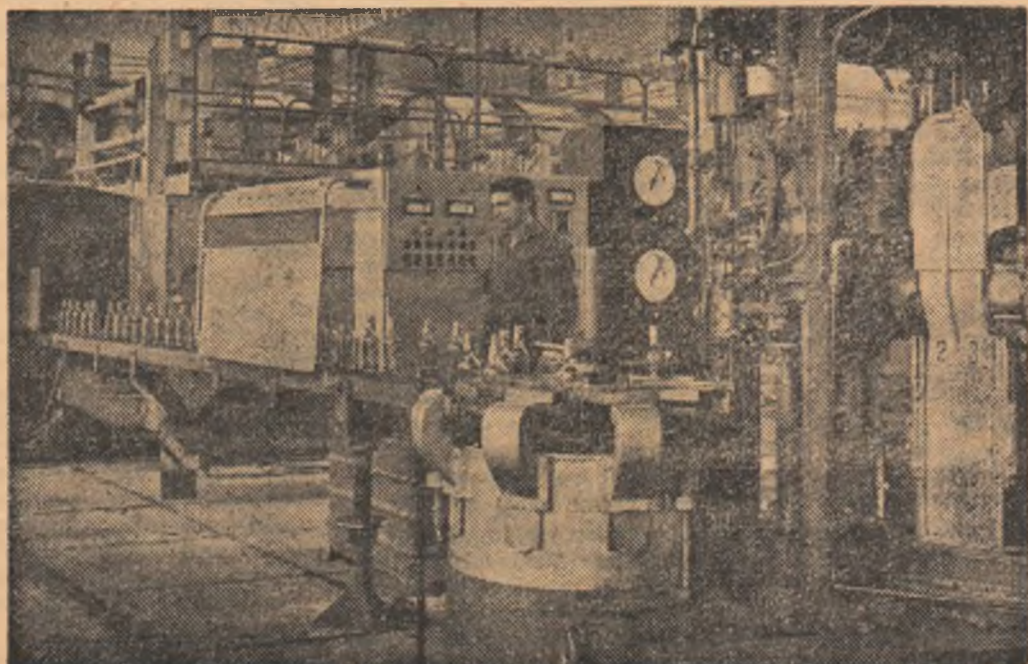
Cîntecul, metafora îl însoțesc pretu-
tîndeni pe omul nostru acuzat de bo-
găția peisajului nou al patriei. El își
împărtășește bucuria dăltuînd flori de
stil în marmora stihului — și aceasta
este cea mai aleasă expresie a sim-
țămîntelor sale:

Doină, strălucită floare
Mierasă nemuritoare
Ești născută din popor
Și ești dragă tuturor.
Ne-ai fost glas de-mbărbătare
În vremuri de grea-ncercare
Și ne ești îndemn acum
Pe-al nostru luminos drum.
Spune-i doină, spune-i lui,
Dragului, partidului
Că toți cei care muncim
Îl urmăm și îl iubim
Că ne e părinte drag
Și sub al său roșu steag
Lanțurile le-am zdrobit,
Traiul nou l-am făurit.
Și să-i duci de ziua sa
Darul nostru: iubirea —
Că mai drag pe lume nu-i
Ca glasul partidului.

*) birși domnești — slugi la grof.

(Auzită de I. BRAGHEȘ în co-
muna Vulcan, reg. Brașov).

Comentariul de N. CULCEA

Aspect din noua secție de fabricat sticlă, intrată în funcțiunea la 1 martie.
Secția este complet automatizată.

DIN ORASUL VECHI

ță ae-
tos.
uncesc
? Gre-
în așa
mului.
are —
e lun-
diver-
elucra-
nii de
ndă și
ul tur-
cuieste
o facă
mează
omate.
ous cu-
oame-

organizația de partid, sînt comuniș-
tii. În planul de măsuri tehnico-orga-
nizatorice care a fost întocmit pe
baza a 441 de propuneri venite din
rîndurile muncitorilor, tehnicienilor,
inginerilor, și funcționarilor sînt
nenumerate prevederi în ce pri-
vește îmbunătățirea calității.

Intr-un timp, colectivul a avut
mult de furcă cu rețeta glazurei far-
furiilor. Atunci, cu ajutorul Insti-
tutului de cercetări s-a întreprins
un studiu pentru a găsi noi rețete
de glazură și, mai cu seamă o nouă
formulă pentru pasta din care se
fac farfuriile și ceștile. Aceste cer-
cetări au fost încununete de succes.
S-a găsit și posibilitatea de a înlo-
cui, la produsele de serie, caolinul
de import cu caolinul de Agihreș,
ceea ce a dus atît la reducerea pre-
țului de cost cît și la îmbunătățirea
calității faianței. În planul de mă-
suri tehnico-organizatorice, în scopul
îmbunătățirii calității produselor se
mai prevede introducerea pe scară
industrială a innobilării nisipului,
mecanizarea cererii nisipului la
morile pentru glazură și altele.

„Dacă se mărește gradul de me-
canizare a diferitelor operații, fi-
rește că și calitatea cerută va fi
mai ușor de realizat” — s-au gîndit
entuziaștii secției mori. Comuniștii

ȘI UZINĂ

pa-și desface.
o garioată albă
— nestemată salbă —
și simbol de pace.

dături, a fișnit un coș;
e într-una stup gigant, uzina;
l spre oameni s-a aprins lumina
ățișează steagul — flutur' roș'.

sub cerești fireturi
m, cu obraji de pară,
într-o primăvară
crescut alături.

și uzină! Din același lut,
ber, mindru, dîrz al vremii noastre —
ad adîncuri și-nălțimi albastre,
în basm, aevca, trainic v-a crescut!

CONSTANTIN MUNTEANU

INTRECCEREA

O noapte tihnă de martie. Ceața, păienjenis ușor, plutește deasupra ulițelor făcând zadarnică strădania becurilor de a lumina satul.

Toader Oproiu, șeful brigăzii a treia, stătea la fereastră cu ochii ațintiți în bezna nopții și bătea darabana în geam. Incetineala cu care se scurgea vremea îi enerva. De câteva ori se trântise în pat să se culce și tot de altă ori se ridicase minios, pentru a-și relua plimbarea, desculț, pe covorul ce-i gădila tălpile.

Din când în când privirea i se oprea pe carnetelul de notițe ce stătea aruncat pe masă, cu foile răsfrizate în sus. Acolo, în filele acelea tăcute se afla notat cuvânt cu cuvânt motivul supărării și insomniei sale. Ceasornicul din perete, tic-ticăia vesel numărându-și secunde.

Abia către ziuă a reușit Toader să aștească. Până atunci a tot măcinat la gânduri. Abia ce-i găsea deslegare unuia, că imediat altul îi și lua locul. Și toate i se trăgeau de la Ruxandra, noua șefă a brigăzii întâia de cimp.

În seara aceea Ruxandra a luat cuvântul în adunarea generală și l-a criticat destul de aspru că o dată cu începerea campaniei de primăvară a neglijat complet brigada artistică de agitație de care răspundea. Însă nu aceasta l-a supărat pe Toader. Nu, ci cu totul altceva. Amănuntele de la adunarea generală îi reveneau mereu în minte cu o insistență supărătoare. O vedea pe Ruxandra vorbind cu insuficiență despre munca brigăzii sale, îi urmărea cu plăcere fiecare frază, fiecare gest. El asculta atent. Îi făcea plăcere s-o audă vorbind. Măna dreaptă în care ținea creionul se odihnea deasupra carnetului de notițe, atenția pe care și ea la cele ce se vorbeau acolo. A tresărit când pe neașteptate în sală a răsunat chemarea la întrecere făcută de Ruxandra.

„Am chibzuit mult cu întreaga brigadă înainte de a-l chema la întrecere pe tovarășul Toader — a

spus tata cu glasul acela. — Aie o brigadă bună și n-o să ne fie ușor să-l întrecem. Totuși noi vom încerca. A face ușor apoi să însere. Obiectivele întrecerii. Ceea ce nu putea pricepe Toader și cu care nu se împăcase nici până la ora aceea țirzie din noapte, au fost cuvintele de la urmă rostite de Ruxandra, în care se angaja să-l ajute în tot timpul întrecerii. Măndria îi da ghes să se ridice și s-o pună la punct pe fetișcana aceasta care își permitea s-o facă pe profesoara cu el față de toată lumea. Drept cine-l lua ea? Drept Florian, pe care l-a înlocuit la conducerea brigăzii?... „Primesc întrecerea! — a spus el, privind cu dirzenie către prezidiu — și dacă vrea să știe tovarășa brigadieră care ne-a chemat la întrecere, noi vom realiza încă pe sfert în plus față de cît și-a pus ea de gînd. Cît privește ajutorul de care vorbea aici...”

Fraza îi rămase suspendată în aer, din cauza unui semn făcut de secretarul de partid.

— Dumneata te-ai sfătuit cu brigada înainte de a răspunde că primești chemarea la întrecere și că vei realiza cu un sfert mai mult decît brigada nr. 1?

— Știu eu ce spun, tovarășe Velicu, și fără să mă consult cu oamenii. M-oi fi biziuit eu pe ceva.

Toader vorbea din ce în ce mai agitat. „Tare-i repetit” — auzi el pe cineva în spate. — „Reperit și fudul”, răspunde un alt glas.

— Am și pe ce — le-a-nors-o el celor ce șușoteau în spate.

„O dată cu furizarea somnului, figura lui Toader, crispată de cliudă, a prias să-și recapete seninătatea obișnuită. Ultimele semne ale necazului i se sterseră de pe față ca picăturile de rouă când less soarele. Se făcuse ziuă de-a binelea. Rădicina se ca un ghem de foc pe bolta cerului, soarele încondea cu dărnicie în alb-auriu mărginile zimțuite ale norilor. Din depărtarea cîmpului, vîntul dimineții se sfîrîia sfîșind în glugile de coceni. Un car plin cu gunoi de grajd trecu scriștînd pe aliță. Omul cocoțat sus pe o pătură veche duse mîna la pălărie, salutîndu-l și zîmbind rotî bîciușca spre cîmp.

— Mneata brigadier. Hai pe tîrziu, te duc grațiat — Mergi sănătos nene Vasile — răspunde Toader, de la fereastră — Via și eu ceva mai tîrziu.

Înviorat de apa rece cu care se spălase pînă la brîu, Toader o porni lîntas către atelierul de simplărie, de bază din lucrul Velicu, secretarul organizației în gînd că nu s-a dus la el să lămurească lucrurile imediat după ședință. Ce-o să-și închipuie

cînd îl va vedea acum? Că se căiește de cele spuse aseară? Și cel puțin dacă ar vorbi și Velicu asta ceva mai răstîit, că tare ar avea chei să-și descarce puțin nervii într-o discuție mai aprinsă. Știa însă dinainte ce-l așteaptă. De cum l-a văzut intrînd în atelier, tîmplarul i-a zîmbit pînătește, privind-l pe sub ochelarii mici și rotunzi, cu ramă de sîrmă. Era un om de statură mică, puțin adus de spate și cu mustața îngălbenită de tutun. La prima vedere părea firav, lipsit de putere și energie. În realitate însă era destul de viguros și de o vioiciune molipsitoare.

— Bine că ai venit Toader — fu răspunsul său la „bună dimineața”. — M-ai scutit de un drum la cîmp. Tocmai vream să stăm nițel de vorbă....

Toader desluși în săvîntele secretarului o oarecare ușurare, un fel de bucurie ascunsă. Pe el însă

Povestire de N. CREANGĂ

nu-l preocupau la ora aceea decît propriile sale griji, așa că nu dădu prea mare atenție celor auzite. Își scoase încet o țigară și tot așa de încet o duse la gură încerca astfel să-și rînduiească gîndurile ce i se imbulzeau în cap. Cu ce să înceapă? Și ce vrea el în definitiv?

— Ascultă Toader — i se adresă tîmplarul. — Mi se pare mie sau tu ai slăbit? Te vîd tras la față. Or oi fi bolnav?

La te uită unde bate! Din felul cum îi pusese întrebarea, Toader înțelega că secretarul încerca să-l amintească de enervarea lui din ajun. Răspunde printr-o ridicare din umeri. Cîteva minute fiecare dintre ei se strădui să antreneze discuția în direcția care-l interesa pe el.

— Totuși observ de la o vreme că ești cam nervos, cam...

Toader încercă să scape din încurcătura cu o glumă. — Sint certat cu mine, nene Velicule. Ieri a fost o săptămînă de cînd nu-mi mai vorbesc.

— Mie în schimb poți să-mi vorbești, nu-i așa? Eu și aseară te-am așteptat... Să-ți spun o noutate. Știi că Ruxandra va merge la o școală de doi ani?

Toader tresări și coborî deodată privirea în pămînt. Ajunsesea la el ca un reflex: să-și lase ochii în jos ori de cîte ori se simțea în încurcătura. „S-a dus tot farmecul întrecerii!” — gîndi el cu amărăciune și tare ar fi vrut să-i poată dovedi fetei de ce este el în stare cînd e pus la ambiție. Se liniști brusc însă auzind că plecarea fetei va avea loc tîrziu, în toamnă. „Păi dacă-i așa, se schimbă lucrurile — spuse el. — Se schimbă-n bine”. Velicu însă nu-l prea dădu mult răgaz de meditare și rupse tăcerea tîsînd ușor.

— Ascultă Toader, tu-mi ești mie dator c-o explicație. Vorbesc în legătură cu ședința de aseară. Cum crezi că vei reuși să realizezi încă pe sfert față de ce s-a angajat Ruxandra? Te întreb acest lucru convins că ai luat întrecerea în serios.

— Se poate, tovarășe Velicu? De cîte ori am vorbit eu aiurea în fața dumneavoastră?

— Stai măi băiete! De ce nu-mi dai voie? Ruxandra s-a legat că va realiza, de exemplu, 5.000 kg. porumb la hectar. După răspunsul tău înseamnă că vei realiza 3.800 kg. Iată ce nu pot eu să pricep. Pămîntul e de aceeași calitate și la tine și la ea. Îngrășămintele s-au dat de-o potrivă. Atunci?

— Mă privește, tovarășe Velicu. Așa am spus, așa va fi. M-oi fi biziuit eu pe vreo metodă, altminteri cum crezi?

— Așaaa? Poate că ai dreptate. Nu zic ba. Tu ești brigadier bun. Om cu experiență, nu jucărie. Oii și știind tu ceva. Ei, dar uite că ne-am luat cu vorba și nu ți-am arătat ceva. Așteaptă-mă o clipă aici. — După cîteva minute secretarul se întoarse cu o foaie de hîrtie bătută la mașină. — E un articol scris de Ruxandra pentru gazeta de penele. Toader tresări făcînd ochii mari. Te pomenești că despre el e vorba în articol. Judecînd după înfățișarea lui Velicu însă, înțeleg că s-a înșelat.

— Strașnică fata asta, zău așa — auzi el. — Ia să vezi ce-a scris ea aici în legătură cu întrecerea. Adică ai tot timpul să-l citești. Ți-l dau să-l afișezi și la voi la brigadă. Toader însă era de-acum cu ochii pe articol. Parcurgea fiecare rînd cu un interes din ce în ce mai mare. N-a apucat însă să-l isprăvească. Ușa atelierului s-a deschis ușor și în prag: Ruxandra. O fată înaltă, cu fața smeadă și ochii vii, puțin oblici. Văzîndu-l pe Toader, ea rămase o clipă locului, cu mîinile înfipte adînc în buzunarele paltonușului.

— Bună dimineața! Vă deranjez?

— Da' de unde, fată. Ai picat taman la vreme. Nu-i așa, tovarășe brigadier? — Acesta murmură ceva încurcat. „Ce naiba am? Se dojeni Toader.

De cînd mă fisticesc așa în fața unei codane?”

— M-a trimis brigada la dumneata. E o rugămînte colectivă, să ne împărtășești și nouă cîte ceva din experiența muncii dumitale. Sintem la începutul campaniei. Ne-ar fi de folos.

Încinut de aceste cuvinte, lui Toader i se păru că vede un schimb de privire între secretar și brigadieră. Era descumpănit. Bănuia că secretarul nu era străin de toată această poveste.

— Nu vîd ce aș putea să vă mai lavîț eu, răspunde el prudent. — Nu-i așa, tovarășe Velicu? Și trecînd la un ton ironic: Eu așteptam să mă ajutați dumneavoastră pe mine. Mi se pare că așa am auzit aseară. — Se întreprinde o clipă ca să vadă ce efect produc cuvintele sale, apoi continuă: Tocmai v-ăți pus de gînd să le luai cu să obțineți recolte mari. Și dacă înțeleg bine, să mă întreceti. Interesant.

— De ce rîzi de mine, tovarășe Toader? — spuse fata cu părere de rău în glas. — Dacă am scris articolul, nu m-am gîndit să mă fîlesc. Am

înșirat măsurile acolo, socotind că dacă e ceva bun în ele să folosească și altora. În același timp, dacă sint ceva greșeli, să mi se spună, ca să le pot evita la timp. O greșală cît de mică, săvîrșită acum la începutul campaniei, știi și dumneata că ar avea multe urmări neplăcute. Nu-i așa?

— Ei da. Asta cam așa e. — Toader se văzu oglîndindu-se în ochii fetei și prinse curaj. Își zise în gînd: „Nu fetișo. Nu merge așa. Va să zică eu să-ți servesc pe. Tavă metodelle mele și tu să ciștiți întrecerea”. Își amintea însă că din articolul fetei el își notase un lucru care-i putea fi de mult folos. Văzuse însă acolo și o greșală a brigadierii, legată de lucrările de întreținere a porumbului. Numai lăsînd-o să facă această greșală și era sigur că victoria finală în întrecere va fi a lui...

— Citeam în articol că propui un schimb de experiență cu brigada mea. Drept să-ți spun, nu-i văd foloasele. Sintem la întrecere? Să ciștiți cel care va avea rezultate mai bune. — Se simțea stăpîn pe situație. Pe de altă parte încerca un sentiment de jenă, de părere de rău văzînd-o cît e de amărită. Ridicînd ochii către el, Ruxandra se străduia să zîmbească. Alături Velicu fuma lacom. Se vedea că nu-i în apele lui. Doar ochii îi rămăseseră la fel de blajini ca înainte.

— Gata! — interveni el. — Văd că nu vă înțelegi. Sau mai repede poate că nu înțelegi voi cum trebuie importanța acestei întreceri. În adunarea generală v-ăți luat amîndoi niște angajamente destul de importante. Ruxandra că va obține 2.200 kg. grîu la hectar, porumb 3.000, nu știu cîtă floarea soarelui, nu știu cît orz și ovăz. În orice caz mult mai mult față de realizările anului trecut. Toader s-a angajat în numele brigăzii să realizeze cu 25 la sută mai mult decît Ruxandra.

— Și voi realiza — sări brigadierul cu vorba.

— Și noi — răspunde fata. — Și noi am discutat azi dimineață și am văzut că putem să realizăm cît tovarășul Toader. De aceea am cerut în articol să avem un schimb de experiență cu brigada dînsului.

— Băgați de seamă tovarăși — interveni din nou Velicu cu un aer solemn. — Ne-am luat angajamentele în cîntec aniversării partidului. Sint angajamente care cer muncă, nu jucărie. Toader, de exemplu, va trebui să obțină 3.800 kg. porumb la hectar. Și tu în brigada lui sint oameni de nădejde. Cu cîtiva am stat și aseară de vorbă. Spuneau că e posibil să realizeze și mai mult. Acum văd că și brigada Ruxandrei are de gînd același lucru. Să vă vedem acum și forțele. Nu uitați că aveți nevoie unul de celălalt. Aveți nevoie să vă întregiți experiența. Ruxandra e mai bună în organizare și e mai populară cu oamenii. Toader e foarte bun tehnician și are o brigadă disciplinată.

Cît timp a vorbit secretarul, Toader nu și-a luat ochii din pămînt. Avea parcă în fața ochilor o ceață pe care razele unui soare nevăzut o destrămau încetul cu încetul. Simțea că dacă unul din cei doi tovarăși i-ar fi spus în momentul acela să vorbească despre metodele sale de muncă, ar fi făcut-o cu dragă inimă, fie chiar și vorbind în fața tuturor. Așa, îi era rușine să înceapă. Își întoarse fața către Ruxandra și văzînd-o cu umbra aceea de strălucire în ochi, îi zîmbi a încurajare. Fata îi era dragă. De asta nu se mai îndoaia. Și după cum băgase el de seamă, parcă și Ruxandra îi plăcea. Ținea și acum articolul ei în mîna. Iată de unde va începe. Fu întrerupt însă de zgomotul unei căruțe ce intra pe poartă. Velicu ieșise să vadă cine e.

— Mai stai Ruxandro?

— Nu. Aș pleca... am lăsat oamenii singuri. Dar nu mi-ai spus ce facem cu schimbul de experiență.

— Păi schimbul de experiență a început chiar acum, tovarășă brigadieră, — rise Toader. — Hai pe jos pînă la cîmp. Vom avea timp să lămurim cîteva lucruri importante.

Îeșiră din atelier unul lîngă celălalt, privind amîndoi pe articol.

— Vezi tu Ruxandro? Ai aici cîteva lucruri bune. De exemplu, praștia manuală suplimentară, organizarea întrecerii între echipe și altele. Și noi vom

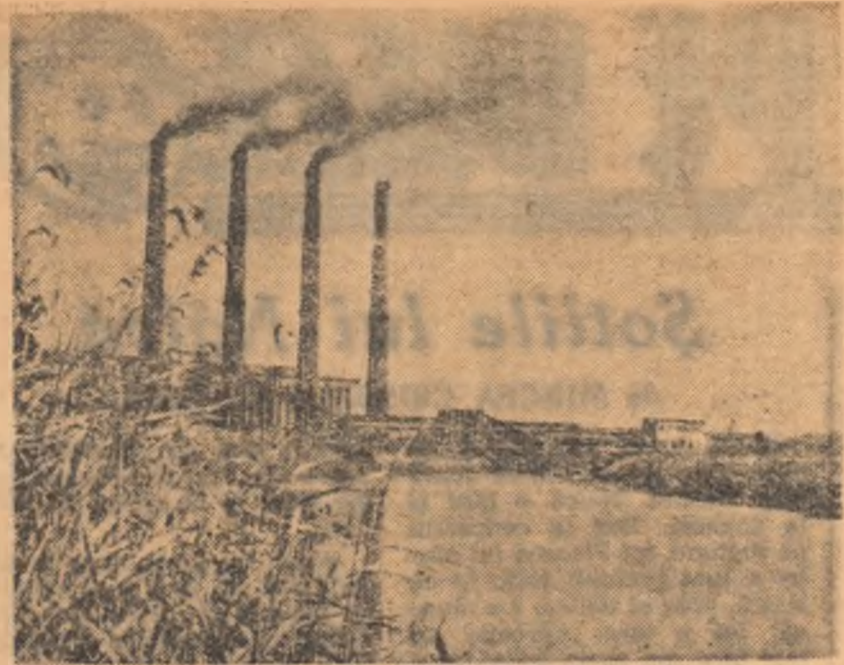

proceda tot la fel. Cu porumbul însă ai să dai greș dacă faci așa cum scrii în articol. Ascultă-mă pe mine, că și eu m-am ars anul trecut, dar noroc că am pățit-o la numai cîteva hectare. Să nu-l rărești pînă la 18.000 de fire la hectar. Lasă-l mai des. Lasă-l la 25-30.000 de fire. Pămîntul e îngrășat bine. Va suporta.

Ruxandra pășea încet, ascultîndu-l cu atenție. Își lipise capul de umărul vînjos al brigadierului, ca să poată urmări rîndurile de pe articol. O șuviță din părul negru înelat îi scăpase de sub baema și-i flutura zglobiu pe frunte. Trecuse de mult poartă unde se găsea tîmplarul, făcuse de mult năvălul din ei că cu uitat să-și lă rămas bun de la Velicu. Acesta se uita după ei și zîmbea mulțumit:

— Bată-vă să vă bată de copil!

Termocentrala electrică de la TISZAPALKANYA, una din cele mai mărețe realizări din R. P. Ungară. Ea este complet automatizată.

De pe tot GLOBUL De pe tot GLOBUL

In sprijinul menținerii și consolidării păcii în lume

Un calcul făcut de specialiștii în problemele militare arată că numai într-un an cursa înarmărilor înghite aproximativ 120 miliarde dolari. Cu acești bani s-ar putea construi cam 10-12 milioane de case confortabile, 50.000 de școli, 10.000 de spitale etc. Acestea sînt cifrele. Ele vorbesc de la sine. Aproape că nu există om care să nu le înțeleagă tîlcul. E fără îndoială o risipă uriașă de bunuri materiale și energie umană care, folosite în mod rațional, ar putea să lecuiească multe din suferințele pe care le îndură milioane și milioane de oameni din țările capitaliste și din cele de curînd eliberate din robia colonială.

Cursa nebunească a înarmărilor în care s-au angajat puterile occidentale din blocul agresiv N.A.T.O., în frunte cu S.U.A., creează în același timp un pericol enorm pentru cauza păcii. Iată de ce a lupta pentru menținerea și consolidarea păcii în lume înseamnă a lupta pentru rezolvarea grabnică și definitivă a problemei dezarmării generale și totale.

Milioane de oameni care urăsc războiul, milioane de participanți activi la lupta pentru pace se pronunță cu hotărîre pentru dezarmare. La Delhi, în capitala Indiei, unde s-au desfășurat timp de cîteva zile lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, problema dezarmării generale și totale s-a găsit în centrul atenției celor aproape 300 de delegați care reprezentau peste 60 de state de pe diferite continente. În afară de această problemă, participanții la lucrările sesiunii au dezbătut și alte probleme legate de coexistența pașnică, independența și suveranitatea națională, lichidarea colonialismului. Toate acestea sînt probleme majore ale timpului nostru.

Mulți dintre vorbitori și-au exprimat părerea că trebuie sprijinită cu toată tăria problema dezarmării generale și totale ridicată de N. S. Hrușciov în fața celei de a 15-a sesiuni a O.N.U., că trebuie să se pună capăt războiului crunt și inuman din Algeria, să se lupte pentru restabilirea drepturilor legale ale R.P. Chineze la O.N.U., fără participarea căreia este cu neputință rezolvarea impor-

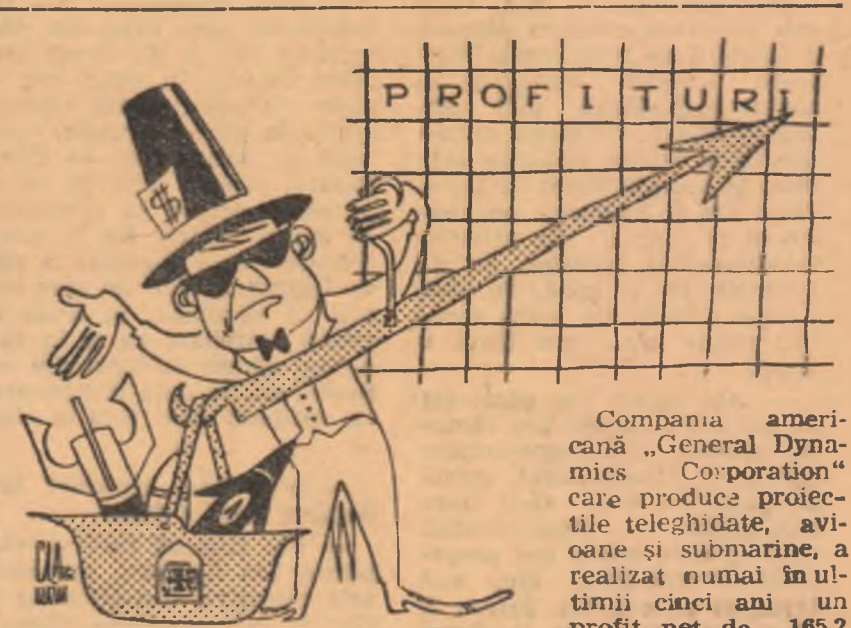
tantelor probleme internaționale. De remarcat este și faptul că mulți dintre vorbitori au cerut retragerea imediată a trupelor americane de pe teritoriile altor țări și lichidarea tuturor bazelor militare ale S.U.A.

Lucrările recente sesiuni a Consiliului Mondial al Păcii au o mare însemnătate. Ele marchează fără îndoială o intensificare a luptei pentru pace. Partizanii păcii sînt tot mai puternici. Vremea cînd propaganda reacționară își putea permite să nu-i mai bage în seamă, taxîndu-i drept un pumn de „comuniști” a trecut de mult. Nu numai la Delhi și-au manifestat partizanii păcii puterea lor. Și în alte părți ale lumii ei și-au spus și continuă să-și spună tot mai hotărît cuvîntul. Semnificative în această privință sînt bunăoară demonstrațiile ce au avut loc nu de mult la Glasgow (Anglia) împotriva rachetelor „Polaris” la care au participat peste 10.000 de oameni, sau marșul organizat la Londra de partizanii dezarmării nucleare încheiat prin manifestația a peste 4.000 de oameni. Printre cei care au luat parte la acest marș se aflau lordul Bertrand Rusel, fizicist, poetul și criticul Herbert Read și alții. În S.U.A. are loc chiar în aceste zile un marș al

păcii organizat de partizanii păcii din America.

Forțele care apără pacea sînt azi mai puternice ca orîcînd. Aceste forțe sînt capabile să zădărnicească planurile agresorilor imperialiști de a dezlănțui un nou război. Faptul că țările socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică dețin superioritatea pe plan militar, constituie un ajutor deosebit dat luptei pentru pace, pentru că înfrinează pe agresori, creează condiții pentru dezvoltarea unei mișcări largi în vederea renunțării la forță ca mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale.

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii și-a încheiat lucrările. Delegații au adoptat în unanimitate o rezoluție generală, Declarația Consiliului Mondial al Păcii cu privire la dezarmare, o rezoluție cu privire la eliberarea națională, rezoluții cu privire la Congo, Laos, Cuba, Algeria, Goa, Uniunea Sud-Africană, Vietnam, Coreea, Indonezia precum și o rezoluție în legătură cu represiviunile împotriva luptătorilor pentru pace. Toate acestea sînt documente importante care vor duce la o intensificare a acțiunilor luptătorilor pentru pace în sprijinul menținerii și consolidării păcii în lume.

Compania americană „General Dynamics Corporation” care produce proiectile teleghidate, avioane și submarine, a realizat numai în ultimii cinci ani un profit net de 165,2 milioane dolari. (Ziarele)

BALANȚA ÎNARMĂRIILOR

(Desen de N. CLAUDIU)

16 ANI de la eliberarea Ungariei

La 4 aprilie, poporul frate ungar sărbătorește cea de a 16-a aniversare a eliberării patriei sale de sub jugul cîmpitorilor fasciști.

Prin eliberarea sa de către glorioasa Armată Sovietică, în viața poporului ungar a început un capitol nou. Poporul nu numai că a scăpat de jugul greu al asupritorilor fasciști, dar el a dobîndit puțința de a și lua soarta în propriile sale mîini și de a-și făuri viitorul potrivit cu năzuințele sale.

Pășind pe drumul construcției socialiste, noua Ungarie a obținut succese importante în toate domeniile de activitate. Aceasta n-a fost pe placul reacțiunii interne și internaționale care, în toamna anului 1956 a încercat să curme opera de construire a socialismului în Ungaria și să restaureze puterea capitaliștilor și moșierilor. În acele zile de grea încercare, poporul frate maghiar n-a fost însă singur. El s-a bucurat de ajutorul internaționalist, hotărît al Uniunii Sovietice și al altor țări socialiste. Contrarevoluția a fost înfrîntă. Poporul a pornit sub conducerea Partidului Muncitoresc Socialist Ungar la lecuirea rănilor pricinuite de contrarevoluție, la continuarea construcției socialiste, la întărirea statului democrat-popular. Aceste sarcini au fost îndeplinite cu succes. An de an producția a crescut în R. P. Ungară, atît în industrie cît și în agricultură. Succese însemnate au fost obținute în realizarea și depășirea planului de trei ani pe perioada 1958-1960.

Așa cum rezultă din comunicatul Direcției centrale de statistică a R. P. Ungare, în cursul ultimilor trei ani, venitul național al R. P. Ungare a crescut cu 20 la sută. În comparație cu 1957, producția industrială a țării a crescut în 1960 cu 40 la sută față de 22 la sută cît prevedea planul. În urma acestor realizări și ale celor dobîndite anterior, industria Ungariei produce astăzi de trei ori și jumătate mai mult decît înainte de război. În R. P. Ungară au fost create o serie de noi ramuri industriale ca industria chimică, a materialelor plastice, a autovehiculelor etc.

Pe harta R. P. Ungare au apărut orașe noi, centre industriale noi: Sztálinvaros, Komló, Varpalota, Kazincbarcika etc. Regiuni pînă nu de mult eminentemente agricole, au devenit regiuni industriale.

Poporul maghiar a realizat progrese însemnate și în domeniul agriculturii. În R. P. Ungară există peste 4.750 cooperative agricole de producție cu mai mult de un milion de membri. Aproape 90 la sută din suprafața arabilă a țării este cuprinsă în sectorul socialist.

Împreună cu celelalte țări socialiste, Republica Populară Ungară promovează o politică activă de pace, de stabilire a cursei înarmărilor, de destindere a relațiilor internaționale.

Marile cuceriri dobîndite într-o perioadă relativ scurtă de poporul ungar cu sprijinul Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, au întărit convingerea și încrederea oamenilor muncii din R. P. Ungară în opera de construire a socialismului în patria lor liberă și independentă. Poporul nostru împărtășește alături de poporul frate maghiar sentimentele de bucurie și mîndrie pentru realizările obținute în țara prietenă. Poporul nostru este însuflețit de dorința fierbinte de a dezvoltă neconținut relațiile frățești de prietenie cu oamenii muncii din R. P. Ungară și le urează noi succese în munca de construire a socialismului în patria lor, în lupta pentru menținerea și apărarea păcii.

Angola luptă pentru libertate

Consiliul de Securitate al O.N.U., convocat la cererea Liberiei, a dezbătut acum cîteva zile situația din colonia portugheză Angola. Cu acest prilej reprezentantul Portugaliei, sprijinit de aliații săi din N.A.T.O., încerca să nege ororile săvîrșite de regimul colonialist din această colonie africană a Portugaliei și să ascundă proporțiile luate de mișcarea de eliberare națională ca

și teroarea la care recurg autoritățile colonialiste pentru înăbușirea ei. Și iată că la numai cîteva zile după încheierea dezbaterilor de la O.N.U. a devenit cunoscut opiniei publice că tocmai în timpul desfășurării lucrărilor Consiliului de Securitate, în nordul Angolei a avut loc o răscoală armată de o amploare fără precedent. Iată un exemplu grăitor ce demască fățarnicia colonialiștilor.

Răscoala au atacat autoritățile coloniale din mai multe orașe ca Ambriz, Carmona, Quitexe; au incendiat poduri și au ocupat orașul Nambuangongo. La răscoală au luat parte și un număr mare de muncitori agricoli, care i-au alungat pe colonialiștii proprietari de plantații, de pe proprietățile lor. În ciuda represiviunilor barbare, răscoala n-a putut fi înăbușită, drept care spre regiunea respectivă au fost trimise efective importante ale armatei.

Această răscoală, ce urmează curînd după altele, dintre care una deosebit de violentă chiar în capitala coloniei, la Luanda, constituie o nouă și grăitoare mărturie a hotărîrii poporului din această țară de a pune capăt exploatării barbare la care e supus de către colonialiști.

În Angola „numai morții

sînt scutiți de munca forțată” arăta într-un raport al său, căpitanul Galvao, conducătorul recente răscoale memorabile de pe transatlanticul portughez „Santa Maria”. Băstinașii sînt tratați în Angola mai rău decît sclavii din antichitate. Autoritățile coloniale „închiriază” muncitori exploatarelor colonialiști care-i folosesc pînă la moarte. Nu e de mirare că în aceste condiții mortalitatea în rândurile muncitorilor este de 30-40 la sută, în rîndurile copiilor ea trece de 60 la sută, iar 99 la sută din locuitorii țării sînt analfabeți.

Deosebit de greu o duc țărăni în această colonie portugheză. Cei ce și-au mai putut menține peticul de pămînt sînt nevoiți să-și vîndă recolta, greu obținută cu mijloacele primitive de care dispun, la prețuri scăzute artificiale de plantatorii albi. Dar cei mai mulți dintre ei sînt trimiși la muncă forțată pînă la epuizare pe marile plantații ale colonialiștilor care îi „închiriază” de la autorități.

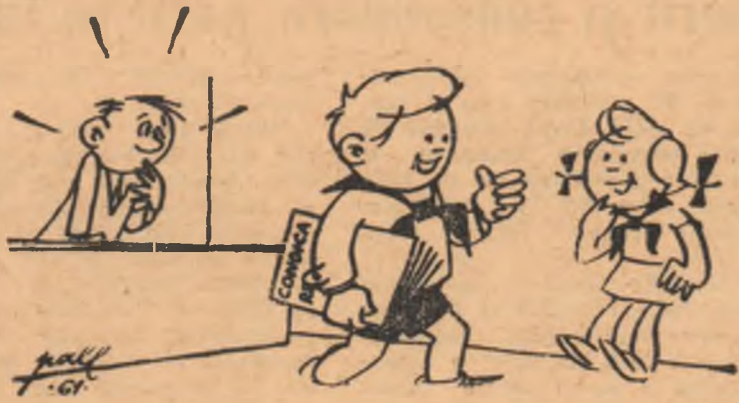
Și în Angola se apropie ceasul eliberării. Răscoalele ce au loc aici tot mai frecvent în ultimul timp, în ciuda terorii ce se înăsprește, sînt prevestitoare ale furtunii care îi va mătura definitiv pe colonialiști.

S. ARDELEANU

La Luanda, capitala coloniei portugheze Angola, poliția și armata colonialistă au deschis jocul împotriva negrilor.

Conducerea cooperativelor din Săliștea de Sus (Maramureș) nu s-a îngrijit să aducă rechizite școlare...

— L-am păcălit! Certad condica de reclamații, eu am făcut rost de un calet!...
(Desen de PALL)

PĂCĂLEALA

De aseară se șoptise
Că-n brigada de tractoare
Un nou tractorist sosește,
Și-i harnic, nevoie mare.
Cozile-mpletind în grabă,
Fetele au și plecat
De cu zori, la colectivă,
Să pornească la arat.
Dar așteaptă ne-ncetat
Tractoristul anunțat.

Vuiet lung se-aude-n vale
Iată-l, vine, e voios.
Muți, flăcăii stau de-o parte
Și-l privesc de sus în jos.
Grea tăcere se-nfiripă,
Nimeni nu a mai vorbit.
Inșă, iată, peste-o clipă
Zarvă mare s-a pornit.
Fetele frumos gătite
Nu mai rid acum de loc,

Inșă-n schimb flăcăii-s veseli,
Tot privesc și rid cu foc.
Vorba prinde să se-anine
Iară ochii lor sint vii:
Tractoristul care vine...
Are cozile-aurii!

(Din textul brigăzii artistice de agitație din Pădureți, regiunea Argeș)

UN RĂSPUNS ȘI MERIT

Caii mergeau la pas, leneviți parcă de căldura plăcută a soarelui de primăvară. Nu-i zorea nimeni, deși pînă la sediul gospodăriei mai era cale bunicică. Băiețaușul care-i conducea lăsase hăturile sloboade și asculta atent la tovarășul său de drum, un om roșcovan și vinjos, cu privirea iscoditoare și jucăușe ca de veveriță. De la gară, de cînd pusesse piciorul în scara șaretel, acesta n-a mai tăcut o clipă.

— Ați ogorit tot pămîntul în toamnă? La noi n-a rămas un peticuț. Ce îngrășăminte ați dat? Superfosfat, gunoi de grajd? Aaa, să-ți spun una bună cu superfosfatul. Zice că erau odată trei șaredinți de colectivă, unul mai priceput ca celălalt. Într-o zi vine o circulară de la sfatul raional, în care... Aici în stînga ce aveți?

— Orezăria, reuși în sfîrșit să dea un răspuns și băiețaușul care nu avea mai mult de 12—13 ani.

— Ia ascultă flăcăule!

— Andrei Botezan, așa-mi spune.

— Ia ascultă, măi Andrei. În cîte zile ați amenajat voi orezăria asta? Cît v-a trebuit să faceți digulețele și ramificațiile? Ai tu idee?

— Aproape două luni.

— Două luni? Asta-i bună. Noi am făcut ceva asemănător într-o singură săptămînă. Și isprăveam mai repede dacă...

La un semn aproape nevăzut al tînărului vizitiu, caii o porniră brusc la trap, zmnucind șareta care pînă atunci se legănase domol. Curînd, după o cotitură a șoselei se ivi, proiectată pe albastrul zării, o clădire prelungă și masivă.

— E grajdul nostru cel nou pentru tineretul bovin. Sint aproape 300 de capete înăuntru. Și ne-a costat numai șalzeeci de mii, sări băiatul cu vorba, vesel că are prilejul să-l uluiască și el pe guralivul de vecin. Aș! Ți-ai găsit pe cine.

— Și-n cît timp l-ați construit voinicule? Ia spune?

— Păiii, stați să vă spun. Va să zică, una, două, în trei săptămîni și ceva.

— Trei săptămîni? Aa, păi noi avem unul ceva mai măricel ca ăsta și știi în cît timp l-am făcut? În cinci zile — spuse cu intenționată superioritate în glas oaspetele, privind pe sub ascuns la flăcăiandru. Acesta însă, în loc să se mire, prinse să zimbească în colțul gurii. De la grajd discuția lor a alunecat la sera de legume și flori de care tocmai se apropiiau. Și acolo aceeași întrebare ca și în fața noului cămin cultural din comună sau în fața dispensarului medical aflat încă la roșu.

★

— Și? Mai departe? Mai departe cum a fost?

— Păi cum să fie? — răspunse Ion Spătaru, președintele colectivei din Gîrbiciu — căci el era oaspetele adus în șaretă de micul Andrei, fiul socotitorului. — Mai întii însă dați-mi voie să inchin acest pahar în cinstea dumneavoastră a tuturor, și să vă felicit pentru toate lucrurile minunate pe care mi-a fost dat să le văd în această gospodărie, cît timp am fost oaspetele dumneavoastră. Cît privește călătoria mea cu Andrei, ea a continuat cam așa: De cîte ori se ivea ceva interesant, eu gata cu întrebarea: „și-n cît timp s-a construit?” Răspunde el liniștit odată, de două ori, de trei ori, și numai ce-l văd că începe a zimbi ștregărește. „Hait! a băgat de seamă că mă laud” — îmi zice eu. Și atunci schimb vorba. El însă privea liniștit la mine. De unde să-mi trăznească mie prin cap ce-și pusesse hoțomanul de gînd? Ajungem în sfîrșit la turnul cel mare de apă. Eu nu mă mai săturam să-l privesc și nu mai găseam cuvinte în gînd să vă felicit. „Dar turnul ăsta de apă și cu silozul de alături în cît timp le-ați ridicat, măi Andrei?” — sar eu din nou cu întrebarea. Băiatul oprește caii, se dă jos din șaretă, se uită cu prefăcută uimire la turn și vine aproape de mine. „Nu știu, tovarășe. Crede-mă, că n-am idee. Azi dimineață cînd am plecat după dumneata la gară, nu era...”

N. PADUREANU

În comuna Topleț (Banat) becurile ard și ziua...

— Becurile astea ard și ziua ca să se vadă neglijența electricianului lințar.
(Desen de T. PALL)

Jalba unui cămin fără director

Să nu vă mire că deși am numai un an și jumătate, știu să scriu. Chiar și numele meu arată că sint cult. Mă numesc „Cămin cultural” și m-am născut în comuna Corni, raionul Bujoru. Mare bucurie a fost atunci cînd am văzut lumina zilei. A venit tot satul să mă vadă. Și tare mindri erau colectivității, căci prin munca lor m-am născut eu așa de frumos. Am

primit și o sumedenie de daruri: cortină pentru scenă, bănci pe care să tot încapă vreo 250 de oameni, aparat de filmat și cîte altele.

Un singur lucru n-am primit: planul de muncă. Și neavînd plan, nu am nici activitate.

În fiecare dimineață trece un îngrijitor și descuie ușa, iar seara o încuie. Mai am și niște prieteni tare cumsecade,

săteni, care vin uneori pe înserat să-mi țină de urit, jucînd șah. Cîte o dată, duminica, se întimplă să mai primesc musafiri, ba un cor, ba o echipă de teatru. Atunci simt și eu că trăiesc. Din păcate, însă, asemenea momente sint destul de rare...

De ce? Pentru că n-am un director care să-mi organizeze activitatea. Și asta nu de azi, de ieri, ci de un an și jumătate. Promisiuni am primit multe, nu însă și director. Drept care, te rog, iubită secție de învățămînt și cultură a sfatului popular raional Bujoru, să iei, totuși, măsurile necesare.

Semnat,

Căminul cultural din comuna Corni, raionul Bujoru

Răspuns la jalbă:

„Vă anunțăm că a fost numit un director la căminul cultural din Corni, pe data de 1 aprilie 1961”.

Telegrama fulger către secția de învățămînt și cultură:

„Primit răspunsul dumneavoastră stop. Știu că-i păcăleală de 1 aprilie stop. Activitatea noastră stop. Rugăm totuși să numiți un director. Ar fi o bună păcăleală pe care ați putea s-o faceți neglijenței, punîndu-i stop”.

A. CROITORU

Correspondenții ne sesizează

În comuna Sebiș, regiunea Crișana, este un pod stricat și nimeni nu se interesează de repararea lui.

(Coresp. VITALIE MUNTEANU)

Podul n-a fost reparat
Inșă moșul la iuteală

S-a gîndit de astă-dat
Să le tragă-o păcăleală.

(Desen de ST. MUNTEANU)